

hvønn bussin. Hjá okkum vóru tað Ásmund Joensen og Kári Lágadal.

Hin bussin skuldu so Jens Andresson og Ásmundur Johannesen skiftast um at koyra.

Fólkið hugnaði sær væl allan dagin, onkur var á Bingo og onnur sótu saman og prátaðu. Eg hoyrði einki um at nakar hevði sjóverk, men veðrið var avbera gott og »Norrena« er heldur ikki nakað »sjóverkskip«. Um kveldið vóru vit í Hetlandi, men í Leirvikini var litil stædur, so eingin tíð varð avsett til at fara í land. Ferðafólk fóru í land her og onkur kom umborð, næsta klokcutima vóru vit aftur á veg móti Bergen. Øll í okkara ferðalag vóru vælnøgd við »Norrena« sum ferðamannaskip. Tað gekk væl at finna fram, og hartil var upplýsing og vegleiðing tøk. Ein varð væl móttikin hvar ein kom, sjálvsagt. Ja umborð var alt sum tað skuldi vera á eini stuttleikaferð.

FOSSADUN OG KAFFITYSTIR FØROYINGAR

Týsdagin stundisliga á middegi legði »Norrena« til bryggju í Bergen, og uttanfyri terminalin stóð bussurin, har Ásmund og Kári bíðaðu okkum.

Tað vardi bert eina litla løtu til øll vóru komin at sita í bussinum, tilsamans vóru vit 49 fólk, og tá vóru teir tveir bussførararnir taldir við.

Gamli Bergen er trøngur býur, men Ásmundur hevði koyrt her fyrr og kendi leiðina, og skjótt vóru vit uttanfyri á veg móti Hardangerfjørðinum. Ásmundur legði okkum góð ráð. Vit skuldu bara stuttleika okkum og syngja dúgliga, so gekk tíðin skjótari og betur. Hann kendi alt ov lítið til Vága Pensiónistafelag tá. Víst ikki, at okkum dæmdu væl at syngja tá vit vóru á útferð. Sungið varð nógv, og upp í millum var onkur sum dugdi at siga frá stuttligum skemtisögum. Eisini frøddist fólkið yvir hetta sermerkta vesturnorska landslagið við trævøkstri, áum og fossom og har vesturi í havinum sóust stórri og smærri oyggjar. Jú víst gekk tíðin skjótt og gott var at sita í bussinum, har hitin og luftin var hósandi alla tíðina vegna góðan luftmældur. Eisini var WC og vask í bussinum og er hetta ógvuliga hent á ein ger slíkar langar túrar. Men vit steðgaðu eisini av og á, so fólk kundu røra beinin ella koma inn á eina kaffistovu at fáa sær ein heitan munn.

Beint uttanfyri við endan á eini kaffistovu var stórus fossur, so har var almikið fossadun at hoyra og vætan frá fossinum kendist móti okkum tá ið vit komu í túnið. Men ikki er gott at siga, hvat dunaði harðast, fossadunið ella dunið frá 90 kaffitystum føroyingum inni á kaffistovuni.

Ásmund og Kári skiftust at koyra, og varð hetta helst ein góð og neyðug loysn. Vegirnir í Noreg eru smali og brattir í stæðum.

Aftaná at hava fingið ein kaffimunn niðurum, gekk leiðin longur fram móti Hardangerfjørðinum. Tað var sum tað kom meira liv í innanborða nú. Kanska var tað kaffimunnurin, sum hevði skuldina?

Men her var eisini so avbera vakurt. Hetta er jú eitt tað vakrasta stað í Noregi. Her vóru súreplatrø í hópatali og her angaði av blómum, so hin góði angin kendist sjálvst inni í bussinum. Vit fóru nú í ferju yvirum Hardangerfjørðin, men tað var rættiliga stutt yvirum, so vit vóru sitandi í bussinum. Komin yvirum skuldu vit til fjalls. Tað sá ógvuliga bratt út og vit høvdu hoyrt segur um hvussu óðiliga ringt fyri ikki at siga vanda-

mikið tað var at koyra her. Men alt hetta royndist betri og har brattast var, varð gjørdur ein langur tunnill. Eg hoyrði ið hvussu er ikki nakran klaga seg av ræðslu, tvørtur ímóti, tey flestu frøddust yvir hesa vøkru sjón runt Hardangarfjørðin.

Vert er eisini at nevna, at á vegnum fóru vit gjøgnum ein hóp av tunnellum, onkur segði at tað vóru yvir triati í tali, men eg haldi ikki nøkur av okkum brúkti tíð til at telja teir, vit høvdu annað at gera, tí landslagið var so vakurt og skiftandi.

Men skjótt gekk uppá fjallið í yvir 1.000 metra hædd, og nú lá Hardangervidda fyri framman. Eitt opið viltfevndi landslag. Heldur berligt við trævøkstri, men sera hugtakandi og stórbart fyri okkum føroyingar, sum ikki eru von við so stórar og víðar fløtur.

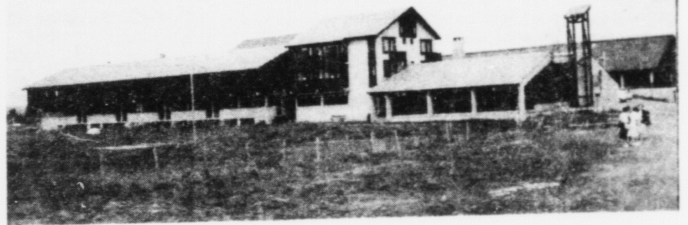
Her var nógv betur at koyra, so her gekk skjótt. Fyrst komu vit til »Hallingen Turistsenter«, eitt stórt hús við fleiri smáum íbúðum uttanum, bygdar sum smáttur. Her skuldi hitt ferðalagið búgva, meðan vit skuldu eitt sindur longur fram. Men ikki var langt millum hesi bæði gistingarhúsin, og brátt stóð bussurin stillur uttanfyri dyrnar við hotell »Kamben«, har vit komu at búgva eina viku frammyvir.

Vertsfólkinu tóku ímóti og nú var klokkan farin av átta á kveldi, so nú var líðið hálvtannað samdøgur síðan vit fóru av Havnini. Náttverðin var tilreiðar, men fyrst fingið vit at vita, hvar vit skuldu búgva, og fyrst nú tóku vit út ferðagóðsið, sum vit høvdu koyrt í bussin í Vestmanna. Tey flestu komu at búgva í 2 manna komurum, onkur hevði tó kamar fyri seg. Hetta vóru góð ljós rúm við svalu uttanfyri móti suðri. Harumframt var rúmligt baðirúm við brúsubað og WC umframt stórt hondvask. Jú her var alt sum hoyrði til á einum sovi- og upphaldsrúmi. Alt reint og nossligt.

Nú var eftir at snolla sær eitt sindur áðrenn náttverðan, sum var tilreiðar í matarhøllini. Ikki vardi leingi til øll høvdu sessast við borðið og her var riviligt til av mati.

Tveir unglingar um 13-15 ára aldur gingu til handa og fingust við at bjóða runt. Teir vóru ógvuliga kurtisligir og blíðir, so her var ikki neyðugt at sita við tónum borðisli.

Aftaná matin fekk eg høvi til at skifta orð við matmóðurina. Hon greiddi fegin frá, at maður hennara og hon sjálf røku hetta hotellið, og at unglingarnir báðir vóru synir teirra, sum nú ið teir høvdu skulafri hjálptu til við borð og annars har ið ástóð. Husbóndin var kokkur og gjørdi matin. Familjan greiddi mest alt arbeiddið sjálvst, tey høvdu bara eina konu til hjálpar við at

Hotel Kamben

okkara bólkur var einsamallur um alt hotellið, her var eingin annar gestur. Skal sigast at vit fingi vent okkum. Her var rúmlig matarhøll, stórar sitistovur, sjónvarpsstova og móttukuhøll, umframt ein hóp av sovi- rúmmum, eg veit ikki hvussu nógv, men mong stóðu tøm.

Við náttverðaborðið boðaði Ásmundur frá, at undirhald, livandi tónleikur og dansur var hvørt kveld yviri á hotell »Hallingen«. Stutt var ímillum og bussurin kom at koyra aftur og fram hvørt kveld. Annars vóru flest móð av ferðini fyrsta kveldið og fóru til hvíldar.

SO AVBERA FRÍÐALIGT

Morgunin eftir vaknaðu vit til brennandi sólskin og hin friska fjallaluftin kom inn, tá ið hurðin til svaluna varð latin upp. Baðirúmið inni á kamarinum var hent ikki minst um morgunin. Borðreitt varð til morgunmatar klokkan 8.00 og her var nokk at eta. Nú kundi ein eisini smyrja sær matpakka til at hava við antin ein valdi at fara útferð ella at sita heima. Døgverðin varð nevnlíga ikki etin fyrr enn kl. umleið seks-sjey á kveldi, tá ein kom aftur av útferð. Men ein ráddi sjálvur fyri, hvussu nógv ein koyrdi í matpakkan, og har var nógmikið at taka av.

Veðrið var so vælsignað gott hvønn einasta dag, og sjálvst um vit vóru uppi í meira enn 1.000 metra hædd, so sá sólina avbera heit, ja heilt upp til 30 hitastig í skugganum. Men hitin kendist tó ikki kvalin. Her uppi á fjøllunum kann vera so avbera fríðaligt, at tað kenst sum lekidómur burturfrá tí ófríðaligu nútíðini. Her hoyrdist einki óljóð av bilum ella maskinum, og her var opin vidd so langt eygað røkk. Ein kensla av fríði, sum ikki kann sigast frá.

Hvønn morgun við morgunmatarborðið varð sagt frá, hvar leiðin gekk um dagin. Bussurin varð nógv brúktur, og vit gjørdu styttri og longri útferðir hvønn dag. Tey alraflustu luttóku í hesum útferðum, men onkur valdi eisini at verða heima av og á. Tey kundu so njóta hitt góða veðrið og sólina á svaluni ella úti, og væl bar eisini til at spáka nærhendis, tí sum sagt var fríðaligt og eingin órógv av bilum.

Við bussinum varð koyrt víða. Vit vóru ein túr í Fagernes har vit vitjaðu eitt savn av fornum bóndahúsum. Her fingi vit innlit í gamla norska bóndamentan, og í hesum húsum vóru bæði brúks- og prýðislutir. Seinni fóru fólk so at vitja í handlarnar ella inn onkustaðni fyri at fáa sær ein kaffimunn áðrenn farið varð til hús.

Ein heilan dagstúr varð koyrt fyri at vitja eitt glasverk, og her fingi vit so høvi til at siggja hvussu tær ymsu glasvørurnar vórðu gjørdar, og her kundi ein eisini keypa ein ella annan glaslut til tinganest. Vit koyrdu framvið størsta vatninum í Noregi »Mjøsa« og hugdu at stórum fossom. Eisini vitjaðu vit eina gamla Stavkirkju frá uml. ár 1100. Hesar kirkjur eru bygdar úr stórum kløvum træbulum, sum eru merktir av elli. Í kirkjunni var eingin sessur, so kirkjufólk hevur helst staðið uppi undir gudstænastuni. Teir gomlu tóku sær ikki av løttum. Hin litli býurin Gol er helst ein miðstøð her uppi ímillum fjalla? Her fer jarnbreytin millum Oslo og Bergen framvið, og her eru hotell, skúlar, læknar og alt býarkent. Her er eisini ein hópur av handlum. Vit vitjaðu har tvær ferðir. Ein sunnudag vóru vit í kirkju har, og sjálvandi gjørdi fólk eina handelsferð.

Um kveldið vitjaðu nøkur okkara yvir á Hallingen hotell, har hin flokkurin helt til, og har var ofta veitsludámar. Jóansokukveld varð kynt stórt bál uttanfyri, og eisini skuldi gandakellingin brennast á báli. Hesa vøkru summarmáttina var fitt av fólki samankomið um bálið, og har varð dansað. Henda vikan gekk skjótt, kanska alt ov skjótt fyri tey flestu. Veðrið var jú so vælsignað, og bara hin eina dagin kendist úr honum, men tað vardi bara eina løtu so sá sólina aftur. Ein dagin vitjaðu vit eitt annað hotell, sum var stórri enn okkara, men har sou vit

Stavkirkjan í Torpo